సరిగంచు పరికిణీ

పి.సత్యవతి

చదువు చెప్పించుకోడం కోసం వసతి గృహాలలో వుండడం అలవాటైనా, ఇప్పుడు చదువు చెప్పడం కోసం మరో వూరు వచ్చి స్వతంత్రంగా యిల్లు తీసుకొని జీవితం గడపడం కొంచెం బెరుకుగానే అనిపించింది. ఇల్లు సందడిగా వుంది; ప్రక్కభాగం వాళ్ళ పిల్లపాపలతో కాంపౌండులోవిండా పూల మొక్కలు సరసరా చేస్తున్న చల్లని గాలి సువాసనని కూడా మోసుకొస్తోంది. గనుక వాతావరణం ఆహ్లాదకరంగానే వుందని వొప్పుకోక తప్పదు. ఎటొచ్చీ వొంటరితనం అలాగే మిగిలిపోయింది. దాన్ని తీర్చేవారెవరు గనుక?

కాలేజికి వెళ్ళడం. పాఠాలు చెప్పడం. అక్కడ ఉపన్యాసకులాంద్రతో హాయిగా కబుర్లాడడం. చర్చించడం. అంతవరకూ సుఖంగానే వుంది. కానీ యింటికి క్యారియర్ తెచ్చి పెట్టేవాళ్ళూ, గదీ, వరండా శుభ్రం చేసిపెట్టేవాళ్ళూ దొరకనేలేదు.

మూడు రోజులైనా.

ఇప్పటి నాగరికత ప్రభావమే కాబోలు నా బాగోగుల అవసరం పొరుగువాళ్ళకి పట్టనేలేదు.

ఆ సాయంత్రం. నా ఒక్కగానొక్క పర్నిచర్ అయిన పేము కుర్చీని వరండాలో వేసుకుని, వోస్పైపుతో చెట్లకి నీళ్ళు పెడుతూన్న పక్కింటి వాళ్ళ పదేళ్ళ అమ్మాయిని చూస్తూ కూర్చున్నాను. ఆ అమ్మాయి కట్టుకున్న నల్ల పరికిణీమీద జరీగళ్ళు సూర్య కిరణాల్లాగ మెరుస్తున్నాయి. నీరెండలో - ఆ అమ్మాయి కళ్ళు తెల్లగా వున్నాయి. అమాయకత్వం పేరుకుపోయినట్లు.

"పరికిణీ తడుపుకోకే చిట్టీ; ఆ పని పిల్లకి అప్పచెప్పి నువ్వొచ్చి చదువుకో" అని గర్జించింది ప్రక్కింటి ఇల్లాలు.

గేటు త్రోసుకొని లోపలికి వచ్చింది పని పిల్ల.

చక్కగా దిద్దిన కాటుకతో మరింత విశాలంగా వున్నాయి దాని కళ్ళు. మాసిన పరికిణీ బొడ్లో దోపి, 'చిట్టి' చేతిలో ట్యూబు అందుకుంది.

అలా అందుకుంటూనే, "అమ్మాయిగోరి పరికినా ఎంత బావుంది!" అని కళ్ళు పెద్దవి చేసి దీర్ఘం తీసింది.

"నీ మొహం నీ కన్నా బాగానే వుంటాయి." అన్నది చిట్టి.

"కాదు పిట్టెమ్మగోరూ; ఈ పరికినా చానా చానా బావున్నాది." నొక్కి నొక్కి పలికింది 'పని మనిషి'.

చిట్టి చేతిలో వస్తువును 'పనిమనిషి కి అప్పజెప్పి రెండడుగులు ముందుకు వేసింది.

"ఎంతైంది పిట్టెమ్మగారూ." అన్నది మళ్ళీ ఆ పిల్ల.

"ఏమిటే నీ గొడవ; పరికిణీ ఖరీదా మవ్వడిగేది!" అన్నది చిట్టి ముఖం చిట్లించి.

"అవునమ్మా ఎంతెట్టి కొన్నారోనని అడిగా," ఖంగ మూతి పెట్టింది.

"అమ్మ నడిగొచ్చి చెబుతా."

"అయ్యబాబోయ్; అమ్మగారిని అడక్కండి. నన్ను తిట్టీగల్రు - అయినా వందేసి రూపాయల పరికిణీలు నా నెక్కడ కట్టగలను." అంది తల వంచుకుని.

"ఓసి పిచ్చి మొద్దూ! ఇది పట్టుకాదే. ఇమిటేషన్ సిల్కు. ఆడంబరంగా వుందని అమ్మ కొన్నది. వంద రూపాయలుండదు. ఇరవై కూడా వుందో లేదో!" దాని అమాయకత్వానికి జాలి పడ్డది చిట్టి.

"నిజమే!" పిచ్చిమొద్దు ఆశ్చర్యంతో ముఖం చింపి చేటంత చేసుకుంది.

చిట్టి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

"ఏయ్ అమ్మాయ్ ఇలారా!" అని పిలిచాను.

ఆ అమ్మాయి వచ్చి దూరంగా నిల బడింది.

"నీ పేరేమిటి?"

"సుబ్బులు."

"మా యింట్లో పని చేస్తావా?"

ఒక్క నిముషం పరిశీలనగా నా ముఖం వంక చూసి.

"ఏవేం పన్లు?" అంది.

చెప్పాను.

"ఎంతిస్తారు?"

"నువ్వే అడుగు."

ఆకాశంలోకి చూసి అంకెలు కూడి నట్లు రెండు నిముషాలు పెద్దపెద్ద కళ్ళతో ఆకాశాన్ని చూస్తూ నిలబడి, "పది రూపా యలివ్వండి." అంది.

ఆ పిల్ల ముఖం చూస్తే బేరాలాడ్డం ఎవరికీ చేత కాదనిపించి, "సరే. ఇప్పుడు గది శుభ్రం చేసి కూజాలో నీళ్ళు పెట్టు" అన్నాను.

సుబ్బులు కదలకుండా వరండా స్తంభాని కానుకొని అలాగే నిలబడింది.

"వెళ్ళు." అన్నాను.

"సరే చేత్తాను గానండమ్మగారూ-ఈ సంగతి ఎవరితోనూ అనమాకండి. ఈల్లింట్లో పనికొచ్చినప్పుడే మీకూ చేత్తాను మా సిన్నతో గాని. మా అయ్యతో గాని చెప్పకండి."

"ఎందుకని?" నిండా పదమూడేళ్ళు లేని ఆ పిల్ల ఆలోచనకి ఆశ్చర్యపడ్డాను.

"ఏమీలేదు. రెన్నెల్ల జీతం దాచు కుని సిట్టెమ్మగార్లాంటి పరికినా కొనుక్కుందామని!" అంటూ లోపలికి పోయి చీపురు తెచ్చింది సుబ్బులు.

కోరిక చిత్రమైనది. అది తీరడానికి అనేక ఉపాయాలు.

ప్రక్కింట్లో చిట్టి సినిమాకు వెళ్ళి తీరాలని పట్టుబట్టి రాగాలాపన సాగిస్తోంది.

"తీసుకెడతాను తల్లిగాదూ! ఏడవ కమ్మా!" ఆ పిల్ల తండ్రి సముదాయింపు.

ఏళ్ళకి చిన్నదే అయినా సుబ్బులు పని చేయడంలో సిద్ధహస్తురాలు. అరిం దాలా ఆ పిల్ల చేసే పన్లకి నేను ఆశ్చర్య పడకుండా వుండలేకపోయాను. ఆ వయస్సుదే అయిన నా చిన్న చెల్లెలు యింకా మొహం కడుక్కోడానికి నీళ్ళు సహితం ఎవరైనా యివ్వవలసిన స్థితి లోనే వుంది. సుబ్బులు పని చేయడం మొదలుపెట్టాక నా గది వరండా శుభ్రంగా వున్నాయి. క్యారియర్ తళ తళలాడు తోంది.

స్నానానికి వేన్నీళ్ళు అమరు తున్నాయి. ఆదివారం మధ్యాహ్నం స్థిమితంగా కూర్చుని పత్రికలు తిరగేస్తుం డగా సుబ్బులు వచ్చింది.

"నాను పన్లోసేరి నెలైందాండమ్మ గోరూ!" అన్నది రావడంతోనే.

"ఇంకా నాలుగు రోజులుంది!" అన్నాను.

"ఈ నెల జీతం మీకాడే వుంచండమ్మగారూ. నా కీమాకండి. మా అయ్య సూసేదంటే తన్ని లాక్కోగల్డు." అంది.

"మీ అయ్య అంత చెడ్డవాడా?"

"మరి తాగుబోతు నచ్చినోడు ఎక్కడ పైన కనపడ్డా ఎత్తుకుపోయి తాగేస్తాడు. అది సుకవే అదిది. మా వూసు అక్కర్నేదు" కసిగా అంది సుబ్బులు.

'పితృదేవోభవ' అనడంకంటే అన్యాయము మరొకటి లేదన్నది సుబ్బులు మాటలకి భాష్యం.

"నువ్వెంత సంపాయిస్తావ్?"

ఆ ప్రశ్నకి సుబ్బులు నవ్వింది.

'నెలకి ఇరవై తెస్తాను. కూటికే సాల్దు. మా నాయనమ్మున్నాది. అదొక పాతిక తెస్తాది. ఇద్దరం తానుకుతాగి వచ్చషేద కార్ల షెడ్డుకాడ పడుంటాం. అక్కడే గుడిసేసిచ్చారు మా అయ్యకి షావుకారు. ఆ గుడిసెలోకి మమ్మల్ని రానీదు మా పిన్ని. తల్లిలేని పిల్లలంగదా నేనూ మా అక్కా. మంచీ చెడూ నాయనమ్మే సూస్తాది."

"మీ అయ్య మీ కష్టం సుఖం చూడడన్నమాట."

"సూడ్డు అది కళ్ళు మూసుకుపోయాయి." మెటికలు విరిచింది సుబ్బులు.

వాడు మిమ్మల్ని చూడకపోగా మీ డబ్బులు కూడా లాక్కుంటాడా?"

"మా కర్మ కాలింది." సుబ్బులుకి ఏడుపు వస్తుందనుకొన్నాను గాని, అది ఏడవలేదు. పదమూడేళ్ళకే దాని గుండె గట్టి పడింది. బ్రతుకుపట్ల నిర్లిప్తమైన దృక్పథం ఏర్పడింది.

పనిచేసే వాళ్ళకి, చేయించుకునేవాళ్ళకి మధ్య ఆత్మీయత, గౌరవం, విశ్వాసం పెంపొందడానికి జీతం సకాలానికి ఇవ్వడం ఒక్కటే కారణం కాదు—అప్పుడప్పుడు తినడానికి, కొనుక్కోడానికి డబ్బులు యిస్తూవుండడం, తీరిగ్గా వున్నప్పుడు వాళ్ళ బాగోగులు విచారించడం కూడా అవసరం. అని నేను అనుకుంటూ వుంటాను.

"మీ అమ్మ నీచిన్నప్పుడే పోయిందా?"

"నాకయిదేళ్లప్పుడుపోనాది అప్పటినందీ మానాయనమ్మే సూస్తున్నాది. అదు మళ్లీ పెళ్ళిసేసుక్కున్నాడు గందా? పిన్ని మహా గయ్యాళ్ది. మా అయ్య సంపాయించిన డబ్బులన్నీ గుంజి సినిమాలు సూస్తది. అదు మాఇంట్లో జొరబడి అన్నీ ఎత్తుకుపోతాడు. మాకోశల్లేడిసిందా షెడ్డుకాడే వుంటాంగదా? ఎప్పుడైనా సినిమాకి పోదావన్నా మాకాడ పైసుండదు-అమ్మగారూ మీకు పుణ్యముంటాది-మీ జీతం అది సేతులో పెట్టమాకండి-" సుబ్బులు బ్రతిమిలాడింది.

"సరేలే" అన్నాను-

"ఓసేవ్ సుబ్బులూ ఎక్కడ చచ్చావే? ఇంకా ఇలూడవాలని తెలీవా?" పక్కింటి ఇల్లాలు గర్జించింది.

"వస్తున్నానమ్మగారూ-"

పని గబగబ పూర్తిచేసుకుని పరిగెత్తింది సుబ్బులు—

'ఆవిడ ఇల్లెంత? ఆవిడిచ్చే జీతమెంత? మేమిచ్చేదాన్లో సగంలేదు. ఎంత చేహూ అక్కడేవుంటావేం? మేమిచ్చే డబ్బు డబ్బుకాదాయేం? క్యారియరులో

మిగిలే అడుగుబొడుగు మెతుకులే పీకంత ఇష్టమయాయా? రోజూ పీకు మేము గిన్నెల్లో అన్నం తోడదంలేమా?" ప్రక్కింటి ఇల్లాలు పాయింట్లు మాట్లాడుతోంది

"ఇంటివాళ్ళతో చెప్పి ఆ గదికూడా మేమే తీసుకుంటాం వుండు అప్పుడేమవుతుందో ఇంటివాళ్ళు మాకు చుట్టాలే ఏమిటనుకున్నావో?" ఆవిడ నెమ్మదిగా మాట్లాడుతున్నాననే అనుకుంటోంది కాబోలు.

నాకు నవ్వొచ్చింది.

నేను గదిలో వుండడం ఆవిడకి మొదటినుంచీ ఇష్టంలేదని గ్రహించాను. ఒక్కొక్క వ్యక్తికి ఒక్కొక్కరకం కాంప్లెక్సు వుంటుంది. ఆవిడ అసలు చదువుకోకపోవడం కారణంగా నేనంటే ఆవిడకి ప్రెజుడిస్ అన్న సంగతి ఊహించగలిగి నవ్వుకున్నాను. నేను గదిలో చేరిన క్రొత్తలో ఆవిడతో "రండి ఒకసారి" అని పిలిచాను.

"నాకు పెత్తనాలకి తిరగడం అలవాటులేదు. మావారు చూస్తే కోప్పడతారు" అనేసింది ఆవిడ చప్పున. తరువాత వారంరోజులకి మరొకావిడతో, "అబ్బో మా ప్రక్కింటి లెక్చరర్‌కి ఎంత గర్వం అనుకున్నావ్? కళ్ళు నెత్తిమీదే వుంటాయి. పాతికేళ్ళు దాటినా ఇంకా పెళ్ళికాలేదుగానీ మిడిసిపాటుకి లోటులేదు." అని చెప్పడం విన్నాను. వచ్చిన చిక్కల్లా ఒక్కటే. ఆవిడ ఎప్పుడూ ఒకే స్థాయిలో మాట్లాడుతుంది. ఆ స్థాయికి హెచ్చుతగ్గులుండవు. తను చాలా నెమ్మదిగా మాట్లాడుతున్నానను

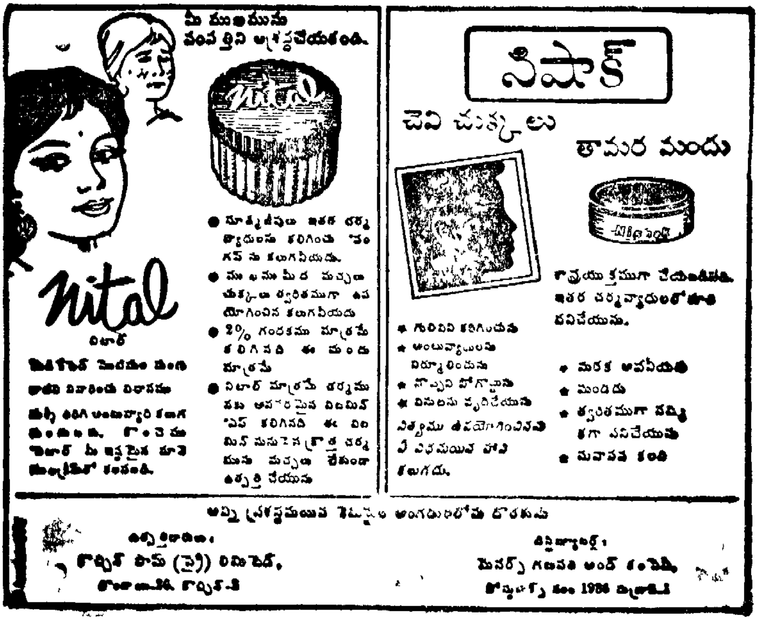

కున్నప్పుడుకూడా ఆవిడ అదేస్థాయిలో మాట్లాడుతుంది.

సహస్రనామాలతో సుబ్బులు పని పూర్తయ్యేసరికి, నేను స్నానం ముగించి జరీ అంచున్న తెల్లని వెంకటగిరిచీరె కట్టుకుని జడ అల్లుకుంటూ బయటికి రావడం, నా కోసం సహోద్యోగినులైన లలితారావ్, సుందరీశాస్త్రి రావడం ఒకే సారి జరిగిపోయాయి. వాతావరణం మారి పోయింది. సుబ్బులూ, ప్రక్కింటి ఇల్లాలూ తెరచాటుకి తప్పుకున్నారు. మొన్న మొన్న విడుదలైన నవలలమీద వ్యాఖ్యానం మొదలుపెట్టింది శ్రీమతి లలితా రావ్. క్రొత్త సినిమాలేం వున్నాయని అడిగింది సుందరీశాస్త్రి. ఆవిడకి ఇద్దరు పిల్లలు వాళ్ళిద్దర్నీ హాయిగా అమ్మమ్మదగ్గర వుంచేసింది. వచ్చిన ప్రతి సినిమా చూడటం ఇంటికెప్పుడూ అతిథులని ఆహ్వానించడం ఆవిడ హాబీలట. సుబ్బులుకీ, ప్రక్కింటి ఇల్లాలికీ, లలితారావ్‌కీ సుందరీశాస్త్రికీ ఎలా గడిచాయోగానీ నాకుమాత్రం తారురోడ్డుమీద సరికొత్త ఇంపాలా కారు వెళ్ళినట్లు సుఖంగా గడిచి పోయాయి నెలరోజులు.

ఎం. ఏ. డిగ్రీ పుచ్చుకుని ఏడాదిపాటు ఇంట్లో వుండిపోయాక, మళ్ళీ కాలేజి లోకి అడుగుపెట్టడం పంజరంలోనుంచి పారిపోయిన రామ చిలుకకి హాయిగా మామిడితోటలోకి వచ్చినట్టుంది. మనిషికి ఉత్సాహం, వుండాలంటే చేతినిండుగా పని వుండాలి. ఎవరికోసమో బ్రతకడం కాక, తనదైన ఒక జీవితం, జీవించే సంస్థ వుండాలి.

ఆవేళ ఉదయం ఇల్లంతా శుభ్రంగా తుడిచి, చేబిల్‌వర్డి, ప్రక్కమీద దుప్పటి చక్కగా దులిపి, "ఏవండమ్మగారూ-" అని క్రీగంటితో చూసింది సుబ్బులు—

"ఏమిటివ్వాళ అంత హుషారొచ్చింది నీకు!" అనడిగాను.

నాలుగురోజుల క్రితమే వాళ్ళయ్య మస్తుగా తాగివచ్చి అన్నం పెట్టనందుకు దాని జుత్తుపట్టుకు వంచి నడుంమీద గుద్ది గుద్ది వదిలివచ్చిందా బ్రతిందా కనుక్కోకుండా వెళ్ళిపోవడం జ్ఞాపకం వచ్చింది. వాళ్ళ పిన్నికి పాపం వేవిళ్ళట. ఇక్కడ ఛాకిరీ చేయడం కష్టంగావుందని పుట్టింటికి 'సిరికాకుళం' వెళ్ళిందట.

"అది వాల్లకే తింటానికిలేదు —

దీని ముకాన ఏంపెడతారు—

అంతా మాయనాటకం - ఈడనుంచి బాగా డబ్బు మూటకట్టుకుపోతది"— అన్నది సుబ్బులు.

"మరేండమ్మగారూ-ఇయాల్టికి నామ పన్లోజేరి రెండునెలలైద్దిగదా!" అన్నది చివరికి.

"అదానంగతి! ఇప్పుడునీకు జరీ అంచు నల్లపరికిణా కావాలన్న మాట-" అన్నాను.

సుబ్బులు సిగ్గుపడుతూ నవ్వింది. పొత్తుగావున్న మెత్తటి జడని మెడ చుట్టూ చుట్టుకుని, "ఎంతబావుందండి అపంకినా! మరైతే ఆ గుడ్డ ఏ సాపులో దొరుకద్దంటాయ్యా!" అన్నది—

"నన్ను తెమ్మంటావేమిటి!" అన్నాను గబిక్కున.

"అమ్మగారు కానామంచోరు - మీ పన్లో జేన్నికాణ్ణుంచి నేను కడుపునిండా తింటున్నాను-. అన్నది సుబ్బులు. అల్లా అన్నప్పుడు దాని కళ్ళు మెరవడం

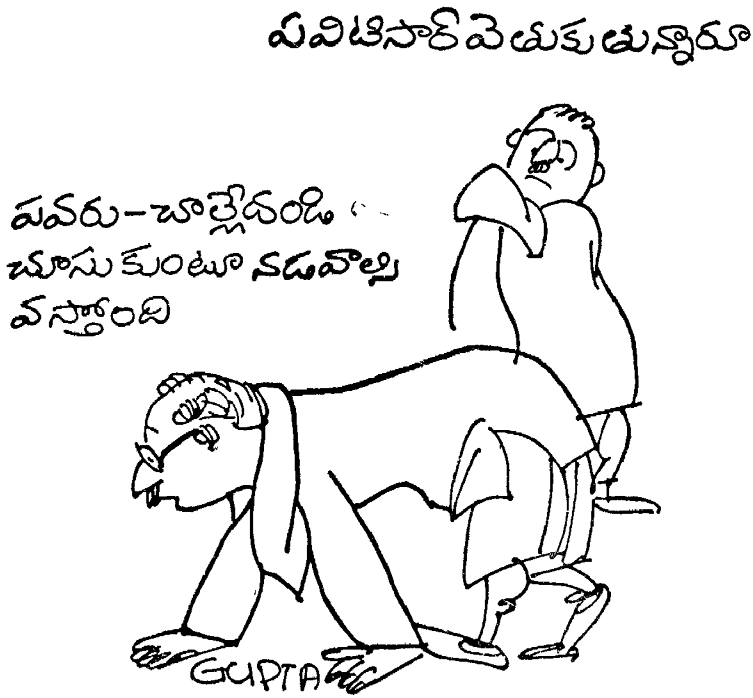

చూశాను—

ప్రక్కింట్లో గడియారం అరగంట కొట్టింది. అంటే ఎనిమిదిన్నర.

"స్నానానికి నీళ్ళు పెట్టు సుబ్బులూ!" అంటూ లేచి హడావుడిగా అద్దం ముందు నిలబడి తలకి నూనె రాసుకుందామని షెల్ఫ్‌లోనుంచి నూనె సీసా తీశాను.

గేటు తోసుకుని ఎవరో లోపలికి వచ్చారు. అతడు వేసుకున్న బట్టల్నిబట్టి ఏ బొగ్గుల దుకాణంలోనో కూలి మనిషని అనిపించింది. అతను ప్రక్కింటి గుమ్మంలో నిలబడి,

"ఏయ్ సుబ్బులూ!" అనిగావు కేక పెట్టాడు.

సుబ్బులు బాత్‌రూంలో వుంది. స్టౌ మీద వుండే చిన్న కూజా బిందెను జాగ్రత్తగా గుడ్డతో దించి తీసుకువెళ్ళి బక్కెట్లో గుమ్మరించింది.

"అమ్మగోరూ నీళ్ళు తోలిపాను. రండి." అని కేకేసింది.

"ఒసేవ్ సుబ్బీ!" మళ్ళీ కేకపెట్టాడు వచ్చిన మనిషి.

ప్రక్కింటి ఇల్లాలు గజ్జెల పట్టాల చప్పుడు చేసుకుంటూ వచ్చి "ఏమిటయ్యా ఆ గావు కేకలూ నువ్వూనూ!

సుబ్బులు మా ఇంట్లో లేదు. ఆది ఏడు దాటితే ఇక్కడుండదు. ప్రక్కింటికెళ్ళి అడుగు. ఎప్పుడూ అక్కడే దాని నివాసం. మేం ఎంత జీతం ఇచ్చినాసరే." అన్నది.

"ప్రక్కింట్లో ఏటున్నాదమ్మ. ఎవరేన

కొత్తగా దిగినారేటి?" అన్నాడు వాడు మళ్ళీ అక్కడే నిలబడి కదలకుండా.

"అయ్యో రామ! ఈ వివరాలన్నీ చెబుతూ కూర్చోడానికి నాకు టైమ్‌లేదు బాబూ! అందుకని నువ్వు దయచెయ్యి-" అని మళ్ళీ ఒక క్షణం ఆగి,

"నీకు తెలీదేమిట్రా సూరయ్యా! ఆవిడ ఆ భాగంలోకి దిగి రెండునెలలైంది. అప్పట్నుంచి మీసుబ్బులేగా పని చేస్తోంది! నీతో చెప్పలేదా ఏమిటీ! ఆ డబ్బులన్నీ తీసుకుని హాయిగా సినీమాలు చూసేస్తోంది కాబోలు. అసలు ఈ మధ్య అది చాలా మారిపోయింది, చెప్పినమాటవిననేవినదు. ఇంకో నెల చూసి మా వూరునుంచే పని మనిషిని పిలుచుకొచ్చుకుందామని చూస్తున్నాను. అక్కడికీ దీనికి నెలకిరవై రూపాయలిస్తున్నానా? మిగిలిన అన్నం పెడుతున్నానా-" ఆవిడ వాగ్ధాటి నిరాఘాటంగా ప్రవహిస్తోంది. మనుష్యులని రెచ్చగొట్టడం అనేది చాలా గొప్ప నేర్పు ఆ నేర్పు అందరికీ వుండదు. అది ప్రక్కింటి ఇల్లాలికి ఉగ్గుతో అబ్బిన విద్య అనుకుంటే తప్పుకాదు - వాడు - సారీ సూరయ్య-గబగబ రెండడుగుల్లో నా గది ముందు నిలబడి, "ఒసేవ్ సుబ్బులూ!" అని గర్జించాడు.

సుబ్బులు బాత్‌రూంలో నుంచి వణికి పోతూ బయటికి వచ్చింది. వేటగాణ్ని చూసి బెదిరిపోయిన లేడిపిల్లలా కళ్ళు రెపరెప లాడించింది.

"నేను నిస్సహాయంగా నిలబడి పోయాను.

"రాబయటికి!" అరిచాడు సూరయ్య.

"ఎందుకేటి?" ధైర్యం కూడగట్టుకుంది సుబ్బులు.

"ఈడ రెండునెల్లు కాన్నించి పని చేస్తున్నావటగా! డబ్బంతా ఏంజేసినావ్?"

దాని సంపాదనమీద అధికారం వాడిదే అయినట్లు నిలదీసి అడిగాడు.

సుబ్బులు వణికే పెదవుల్తో ఏదో చెప్పాలని వ్యర్థప్రయత్నం చేసింది.

గదిలో తను వున్నంతసేపూ భద్రత వుంటుందని గ్రహించినట్లుంది సుబ్బులు. సూరయ్య గడప దాటి లోపలికి రాలేదు.

నేను గడప దగ్గర నిలబడి. "మా ఇంటి దగ్గర గోల పనికిరాదు - నేనెవరను కున్నావు - నడు అవతలకి" అన్నాను

"నా నేం గోలకి రానేదమ్మగారూ-నా బిడ్డ అద్దాన్నర్ధం నయించన్నేను-ఈల్లు వెడిపోతుంటే నా కడుపు దయించుకు పోతాది-దానిట్టం. ఏడవ పీయ్-" అని రెండడుగులు వెనక్కి వేశాడు. సూరయ్య గేటు దగ్గరకి వెళ్ళి అక్కడ ఇసుకలో కూర్చున్నాడు. వాడక్కడ కూర్చున్న కారణం అర్ధం అయింది.

కాలేజికి టైం అయింది. గదికి తాళం వేసి బయటికి రాగానే చిట్టివచ్చి "మా చెట్టు రెండు తెల్ల గులాబీలు పూసింది. ఒకటి తీసుకోండి" అనిఇచ్చింది. పరికిణీ చాటుగా వాళ్ళమ్మ చూడకుండా.

సుబ్బులు నాతో బయటికి వచ్చింది వరండాదాటి ప్రక్కగుమ్మంలో కదిలింది.

మెరుపులా వచ్చి దాని జడ పట్టుకుని దయ్యం పట్టినట్లు బాదడం మొదలు పెట్టాడు సూరయ్య.

నేను స్థాణువులా అక్కడే నిలబడి పోయాను.

సుబ్బులు ఏడుస్తోంది.

"ఊర్కోరా సూరయ్యా ఎందుకు దాన్నలా బాదుతావ్?" అంటూ బయటికి వచ్చింది ప్రక్కింటి ఇల్లాలు.

"నేనింకా జీతం తీసోక్కలేదమ్మగారూ-సచ్చపమాణికం-నా మాట అడు నమ్మడు-' ఏడుస్తూ వెక్కిళ్ళ మధ్య చెప్పింది సుబ్బులు.

"దాన్ని కొట్టావంటే అయ్యగారితో చెప్పి జైల్లోతో యిస్తాను-నడుల ముందు" గర్జించింది ప్రక్కింటి ఇల్లాలుమళ్ళీ. ఆవిడ పోలీసు ఇన్స్పెక్టరుగారి భార్య. సూరయ్య చప్పున దాని జడవదిలి అలాగే నిలబడ్డాడు. కుప్పలా నేలమీద కూల బడింది సుబ్బులు.

"ఏడవకు సుబ్బులూ-నీకా-వచ్చింది నల్ల పరికిణీయేగదూ!" అంటూ దగ్గరగా వచ్చింది చిట్టి. బహుశా సుబ్బులు కళ్ళు ముందు జరీ అంచు నల్ల సిల్కు పరికిణీ చిరిగి ముక్కలు ముక్కలైనట్లూ, దాంట్లో జరీగళ్ళు కళ్ళముందు ఒక్కసారి మెరుపులా మెరిసి అంతర్ధానమైనట్లూ కనపడుతోందేమో.

"సూరయ్యా ఇదిగో జీతం నువ్వే తీసుకువెళ్ళు-దాని ప్రాణాలు మాత్రం తియ్యకు-అది బ్రతికివుంటేనే ఎప్పుడైనా నీకు త్రాగడానికి అర్ధరూపాయి డబ్బులు యిస్తూ వుంటుంది. చచ్చిపోతే ఎవరిస్తారు?" అన్నాను బ్యాగ్‌లోనుంచి డబ్బు తీసి వాడి మొహానకొట్టి-అభిమానం అనే మాటకి అర్థం తెలియని వాడిలాగా డబ్బు చేతిలో పెట్టుకుని వెళ్ళిపోయాడు సూరయ్య.

ఏడవకు సుబ్బులూ, నాపరికిణీ కొంచెం పాతదికాగానే పికేయిస్తాలే- పోనీ ఒక పని చెయ్యనా? రేపు దాన్ని బ్లేడుతో కొంచెం చించి, అమ్మతో చిరిగిపోయిందని చెప్పి నీకు ఇచ్చేస్తాలే-" సుబ్బులు భుజంమీద చెయ్యి వేసింది చిట్టి.

సుబ్బులు కళ్ళు మెరిశాయి. చిట్టిలాగ "సుబ్బులూ ఏడవకు-నీకు నేను క్రొత్త పరికిణీకొని తెస్తాను" - అని నేనెందుకు వెంటనే అనలేక పోయానా నాకే అర్థం కాలేదు. చిట్టికీ నాకూ మధ్యవున్న సంస్కారంలో తేడాను గురించి ఆలోచిస్తూ బస్ స్టాప్ కేసి నడిచాను.